

*Kicsap a láng tizenhárom síron
S a lángot, tüzet széthordja a szél.*

*Meggyúl tőle mind az erdélyi erdő,
Kigyúl tőle sok sápadt magyar arc,
Csillagos éjjel rabláncok szakadnak
S ujult erővel kezdődik a harc!*

*A régi harc, mely ezeréve tart már
S patakokban ömlött érte a vér
S mit újra kezdünk, bár a lelkünk árán,
Míg Erdélyben egyetlen magyar él!*

*Fegyverünk: a kard, a szó, a dal, a lelkünk
És fegyverünk, hogy soha nem felejtünk!
Segít benne a mult, a föld, az Ég is!
De Erdély újra magyar föld lesz mégis!*

TÁBORI PIROSKA.

ARAD.

Nem elég az, hogy valakit
Földbe tesznek, elhantolnak;
Nem elég, hogy megsiratnak
Es sírjára áldást szórnak!...

Mert nem ad az a sír nyugalmat,
— S nem némul el a sír szája,
Ha az a föld nem szabad föld,
Nem szabad nép, őshazája.

Kik a magyar szabadságért
Hőhértéken — bitón veszték:
Most elrabolt szolgáló földben
Viselik a sírkeresztet!

... Holdvilágos csöndes éjen,
Mikor csak a lelkek járnak,
A pusztuló sírdombok közt
Suhannak a sötét árnyak...

Honnan jöttetek? Hová mennek?...
Mi zavarja síri álmuk?
Megéreztek a föld alatt is,
Hogy az a föld nem hazájuk!

Megéreztek, hogy a földet
Rongy oláh bocskor tapossa,
Melyért — akkor — hősi vérét
Százezer honvéd ontotta?

Mi lenne most... ha a honvéd
Aki annyi ellent megvert
Rázúdított tenger előtt
Nem tette le vón a fegyvert?

Mint kővé vált sötét Bánat,
Áll: a világosi várrom...
Oda jár most sírni, éjjel
Az aradi Tizenhárom...

Hajdú István.